

РЕШЕНИЕ

№ 6124

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5404** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на А. П. П. от [населено място], срещу Решение № 1040-22-30/28.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. област, с което е потвърдено Разпореждане № 229-00-3904/25.01.2021г. и Разпореждане № 229-00-390-5/25.01.2021 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С. област. В жалбата се поддържа становище за неправилност и незаконосъобразност на оспорения акт поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според жалбоподателя, в решението се съдържали неверни фактически изводи и констатации, като се твърди, че органът неправилно е възприел и тълкувал фактите по преписката. Според жалбоподателя по отношение на него не е възникнало трудово правоотношение, тъй като с [фирма] той е имал сключен договор за счетоводно обслужване от 01.07.2020 г., който по своята правна същност представлявал договор за поръчка, регламентиран в ЗЗД. Поддържа се, че в сключения договор възнаграждение не е уговаряно, а трудът на жалбоподателя е изцяло безплатен. Неверни били заключенията на административния орган, че преведената от дружеството сума била възнаграждение за извършено счетоводно обслужване. Поддържа се, че осигурителни вноски при договор, в който престацията е безвъзмездна, не се дължат, тъй като нямало получена парична престация по договора. Твърди се, че непредставянето на протокола от извършената

проверка на жалбоподателя съставлявало процесуално нарушение, тъй като последният бил заинтересована страна и имал право да го получи. Недобросъвестността на жалбоподателя била презюмирана от административния орган, което също е определено в жалбата като процесуално нарушение. Липсвали мотиви в решението, чрез които да бъде обоснована такава недобросъвестност. На следващо място се сочи, че са допуснати нарушения на чл. 35 и чл. 36 АПК, тъй като органът, издал процесните разпореждания, не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. За нарушен се сочи и чл. 26 АПК, тъй като жалбоподателят не е бил уведомен за започване на административното производство. Неправилно с разпореждането от 13.10.2020 г. е прекратено изплащането на обезщетението от 01.10.2020 г., тъй като било недопустимо да съществуват два акта с едно правно основание и за едно и също правоотношение. Иска се отмяна на оспореното решение. В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от съпругата си, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – С. област, в съдебно заседание не е представляван. В депозирана писмена защита се поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 09.04.2020г. жалбоподателят А. П. П. подал до директора на ТП на НОИ заявление № 229-00-390, с което е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 02.04.2020 г., от която дата съгласно заповед № 67/02.04.2020 г. /л.56/ е прекратено трудовото му правоотношение с [фирма].

С Разпореждане № 229-00-390-1 от 04.05.2020 г. /л. 50/ на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 63,81 лв. дневно, считано от 02.04.2020 г. до 01.10.2020г.

На 01.07.2020 г. между А. П. и [фирма], ЕИК[ЕИК], бил сключен договор за счетоводно обслужване /л.33/, по силата на който жалбоподателят се е задължил да организира формата на счетоводството на дружеството, да завежда и поддържа приходно-разходната документация, да води счетоводните книги на дружеството, да изчислява работните заплати и дължимите от фирмата хонорари, да изчислява амортизационните изчисления на активите на дружеството, да представя изготвени отчет за финансовото състояние на дружеството за защита и заверка пред данъчно-финансовите органи и да извършва оценка на активите и пасивите на фирмата, както и инвентаризации, съгласно ЗСч. Уговорено е дейностите да се извършват безвъзмездно.

С молба вх. № Ц1012-21-1382/08.12.2020 г./л47/ жалбоподателят е поискал от НОИ да бъде извършена проверка в [фирма], тъй като бил констатирал, че по неговата партия бил деклариран като изплатен от дружеството доход за месеците юли, август и септември 2020 г. В молбата си А. П. П. твърди, че нито по банков път, нито в брой му е изплащана декларираната сума и че вероятно става въпрос за грешка.

От страна на органите по осигуряването била извършена проверка, която е завършила с Констативен протокол № КП-5-21-00861243/08.01.2021 г. /л.45/. Видно от него, за А. П. П. са подадени данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО като лице, упражняващо дейност по безтрудова правоотношение, за месеците юли, август и септември 2020г. Осигурителят е представил писмени обяснения, в които посочил, че за проверявания период жалбоподателят е извършвал счетоводното обслужване на

фирмата, като е подписвал и подавал информация от името на дружеството с личен квалифициран електронен подпис. Било е представено банково извлечение, според което на жалбоподателя е преведена сумата от 2500 лв, за която проверяващите са посочили, че представлява възнаграждение за извършеното счетоводно обслужване. Предвид констатираните при проверката обстоятелства е прието, че данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за м. юли – м. септември 2020 г. от осигурителя [фирма] са коректно подадени. За резултатите от проверката жалбоподателят е бил уведомен с писмо № Ц1012-21-1382Н2/14.01.2021 г. /л. 46/.

С Разпореждане № 229-00-390-2 от 13.10.2020 г. /л. 42/ изплащането на паричното обезщетение е прекратено, считано от 01.10.2020 г. поради започване на трудова дейност.

С Разпореждане № 229-00-390-3 от 25.01.2021 г. /л.41/ изплащането на ПОБ е възстановено за периода 01.10.2020 г. – 01.10.2020 г. в размер на 63,81 лв. дневно.

С Разпореждане № 229-00-390-4 от 25.01.2021 г. /л.39/ е прекратено изплащането на отпуснатото парично обезщетение за безработица, считано от 01.07.2020 г., по съображения, че на жалбоподателя неправомерно е било изплатено парично обезщетение за периода от 01.07.2020 г. – 30.09.2020 г.

С Разпореждане № 229-00-390-5 от 25.01.2021 г. /л. 37/ е разпоредено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 01.07.2020г. до 30.09.2020 г. в размер на 4083,84 лв. главница и 155,91 лв. лихва.

С жалби вх. № 1012-22-87/31.03.2021 г. /л.21/ и № 1012-22-86/31.03.2021 г. /л.27/ жалбоподателят е обжалвал пред директора на ТП на НОИ – С. област, съответно Разпореждане № 229-00-390-4 от 25.01.2021 г. и Разпореждане № 229-00-390-5 от 25.01.2021 г., с искане същите да бъдат отменени.

Така подадените жалби са отхвърлени като неоснователни с Решение № 1040-22-30/28.04.2021 г. /17/ и обжалваните разпореждания са потвърдени. Директорът на ТП на НОИ – С. област е посочил в решението си, че по време на проверката осигурителят [фирма] е информирал контролните органи на ТП на НОИ С. град, че жалбоподателят е обслужвал счетоводно дружеството за периода м.07.2020 г. до м.09.2020 г., като е подписвал и подавал информация от името на дружеството с личен квалифициран електронен подпис. Приел е, че данните в Р. са коректно подадени и в тази връзка по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО на жалбоподателя неправомерно е било изплатено парично обезщетение за безработица за периода от 01.07.2020 г. до 30.09.2020 г., което подлежало на възстановяване. С оглед обстоятелството, че лицето е полагало труд в търговско дружество, което изключвало качеството му на лице, имащо право да получи ПОБ, то целта на закона неоснователно изплатената сума да бъде възстановена от лицето е налице.

Решението е връчено на жалбоподателя на 10.05.2021 г., видно от приложеното на л.20 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б" и б. „д“ КСО разпорежданията за прекратяване изплащането на обезщетения за безработица и за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение

на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба оспореното решение е издадено от компетентен орган при спазване на изискуемата от закона писмена форма и на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 54д, ал. 1 КСО изплащането на паричното обезщетение за безработица се прекратява при започване на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда или законодателството на друга държава.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 5 КСО задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване, за старост и за смърт са лицата, които полагат труд без трудово правоотношение и получават месечно възнаграждение, равно или над една минимална работна заплата, след намаляването му с разходите за дейността, ако не са осигурени на друго основание през съответния месец.

Видно от мотивите на разпорежданията и на процесното решение, административният орган е приел, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 4, ал. 3, т. 5 КСО, тъй като е полагал труд без трудово правоотношение и е получавал месечно възнаграждение над съответния предвиден в закона размер. За да обоснове този извод, органът е приел, че преводното нареждане, находящо се на л. 15 от делото, за сумата от 2 500 лв., с наредител [фирма] и получател А. П. П., представлява месечно възнаграждение за извършвана трудова дейност.

В случая не е спорно между страните, че през процесните месеци юли, август и септември 2020г. жалбоподателят е осъществявал счетоводно обслужване на [фирма], за което е имал сключен договор от 01.07.2020г. Този договор е представен и пред административния орган с жалбата до директора на ТП на НОИ, както и в настоящото производство, и не е оспорен от ответника, поради което няма причина да не бъде ценен. Видно от него, страните са уговорили, че договорът е безвъзмезден и възложителят не заплаща на изпълнителя възнаграждение за извършваната работа. По делото не се доказва обратното, а именно, че за положения труд през разглежданите периоди жалбоподателят е получавал месечно възнаграждение. В констативния протокол от проверката на [фирма] е посочено, че в сметките на дружеството са отразени като изплатени суми в размер на 833, 33 лв. за всеки от трите месеца / юли, август и септември/ и че на проверяващите е представено банково извлечение за преведена на жалбоподателя сума от 2500 лева. Само обаче въз основа на осъществени вписвания в сметките на дружеството за изплатени суми не може да се приеме, че такова плащане действително е извършено, след като липсват първични документи, удостоверяващи това обстоятелство, а няма и данни за изплатени срещу подпис на лицето такива суми. Визираното в протокола банково извлечение за сумата от 2500 лева също не доказва, че по този начин е изплатено възнаграждение на жалбоподателя за положен труд по договора за абонаментно обслужване, тъй като, от една страна, преведената сума не съответства като общ размер на дължимите суми за трите месеца според счетоводните записи на [фирма], а от друга страна, посоченото в него платежното нареждане основание /„ по договор“/ не е достатъчно, за да се обвърже плащането именно с договора от 01.07.2020г. Всъщност в решението на директора на ТП на НОИ въобще липсва съдържателен анализ на договора от 01.07.2020г. и на платежното нареждане, който да обосновава извода, че извършеният паричен превод представлява възнаграждение за счетоводното обслужване. Не се

доказа каузалната връзка между престирания от П. труд, свързан със счетоводното обслужване на [фирма] през процесните периоди и наредената, респективно получена парична сума. Основанието за плащане „по договор“ не може да обуслови извод в тази насока, предвид липсата на индивидуализация /номер и дата/ на договора, във връзка с който се извършва плащането. При това положение, с оглед представения безвъзмезден договор за счетоводно обслужване и липсата на категорични доказателства за получаване от жалбоподателя месечно възнаграждение от [фирма], не може да се приеме за доказано, че А. П. е подлежал на задължително осигуряване съгласно чл.4, ал.3, т.5 от КСО, което да обуслови прекратяването на изплащането на паричното обезщетение за безработица.

На следващо място, относно Разпореждане № 229-00-390-4 от 25.01.2021 г. е чл. 114, ал. 1 КСО, същото е издадено на основание чл.114, ал.1 от КСО. Според посочената разпоредба недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Видно от анализа на разпоредбата, за да се изисква възстановяване на изплатени от НОИ суми ведно с лихвите, е необходимо да са налице кумулативно две предпоставки: плащането да е извършено неоснователно и сумата да е недобросъвестно получена от лицето. Дори първата предпоставка да е налице, което в случая не е така по изложените по-горе съображения, то не е доказано по никакъв начин изпълнението на условието за недобросъвестност на лицето. В действащото позитивно осигурително право липсва дефиниция за „недобросъвестност“, но съдебната практика е възприела най-общо, че недобросъвестно е получено плащането, когато на лицето са известни факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаване на това обезщетение, както и при невярно деклариране на релевантни факти и обстоятелства – в т.см. Решение № 9430/07.07.2014 г. на ВАС по адм.д.№ 3378/2014 г., VI о.; Решение № 16226/28.11.2019 г. на ВАС по адм.д. № 101/2019 г., VI о. и др. По делото не са установени и представени никакви обективни данни, а по същество липсват и твърдения от страна на административния орган, че жалбоподателят е действал недобросъвестно. Доводи и доказателства за недобросъвестност на жалбоподателя в оспореното решение изцяло липсват. Доколкото недобросъвестността не се предполага, а в тежест на административния орган да докаже наличието ѝ, съдът преценява, че и втората предпоставка на чл. 114, ал. 1 КСО не е налице.

С оглед изложеното дотук съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

Разноски от жалбоподателя не са претендирани, поради което и съдът не присъжда такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. П. П. Решение № 1040-22-30/28.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. област, с което е потвърдено Разпореждане № 229-00-390-4/25.01.2021г. и Разпореждане № 229-00-390-5/25.01.2021 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С. област.

В частта, с която се отменя Решение № 1040-22-30/28.04.2021г. на Директора на ТП на

НОИ - С. област относно Разпореждане № 229-00-390-4/25.01.2021г., решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

В останалата част решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: